

ly 22774028

ΕΛΛΗΣ ΠΑΟΥΛΙΔΟΥ

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝΧΑΤΤΑΝ

Μυθιστόρημα, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ, Αθήνα, 1997.

Παρουσίαση: Δ. ΡΟΣ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ
22/1/1999

(ως μέλος Επιθ. Εκδ. Ελ. Παιδ. Κοιτ. v. 77: υπήρχαν μερικά άλλα βιβλία, όπως αυτό που είναι)

Έχω την εντύπωση ότι η τελευταία διετία 1997 - 1998 αφοτερεί σταθμό στην κυθριακή παιδική πεζογραφία. Όχι για άλλους λόγους, αλλά γιατί γνωστοί συγγραφείς έδωσαν πεζά τα οποία διακρίνονται θεοσημά και δείχνουν μια αποκάλυψη. ^{μας} και οι ίδιοι ^{ιδιαιτέρως} παρο-

ειάζονται κυρίαρχοι του γραμμάτου και φάνοι σχεδόν τα όριά τους. Εννοώ βιβλία όπως της Μαρίας Τρυφώτου "Στα φτερά του χρυσού Αετού", της Κίκαλ Πουχερίου "Τα Μαγάλα Παιδιά", της Άνας Καρογιάνου-Παύλου "Ο Τρίτος Αχάνας", της Φιλίσαρ Χατζηγιάννη "και ίσως άλλα που δεν μπόρεσα να διαβάσω. Χωρίς

καμία αμφισβησία, και το βιβλίο της Έλλης Παυλιδού "Οι Σειρήνες του Μανχάτταν" δικαιοδοτεί στην άποψη πως το βιβλίο μου "Οι Σειρήνες του Μανχάτταν" είναι ένα

κλασικό παιδικό ρεαλιστικό μυθιστόρημα για μεγάλα παιδιά, 11 χρονών και άνω, και για μεγάλους. Είναι κλασικό στην ποίηση, στη δομή, στην αφήγηση. Κλασικό στην ποίηση, γιατί παρουσιάζει μια ιστορία πλούσια, με διαρκείς αλλαγές και ενεργή εξέλιξη, γενικά "περιπέλεια" (αλλαγή στο αντίθετο), κλασικό στη δομή, περιλαμβάνει σε 19 κεφάλαια ή το κάθε κεφάλαιο ^{όπου} ολοκληρώνεται και ισορροπείται, κι όλα μαζί στήνουν ένα ισορροπυμένο και κλασικό έργο γραμμένο με την τριτοπρόσωπη, ενδύχαφη,

των γηχί και φάνησαν καλοί άγγελοι στο Μονότυ.
 Οι επιθυπίες είνι μεγαλύτερη τότε πόση τον κόσμο
 δυνατές κι ανεξίτητες. Είναι ένα έργο άφύσικο
 σε περιεχόμενο, γειάλο αιδό ουσία και ζωή, ώς
 ο μόνος τής γης. ^{ΕΧΕΙ} συνεχώς ένα άποχέρισμα
 και μια άπόδοσις τα 19 τον μεγαλαία και ως
 200 τόσες βαρίδες χιτρίς κεία ή ηυδαρόβιτες.

Αντίθετα, με το τίπο τον, όδου ο Μονότυ, φεβράριον
 τον 1959, είκοσι χρονών κεία, επιόρπει είνι κύκλος
 για να αναθήσει τον δικούς, ↓ πάνω στο κείο
 που έφερε τον ποικιλές αιδό την Ελλάδα για
 την υδατοχί τον Μακαρίον μετά την εξορία
 του, η υδατοχί ολουμπάνεται, κενυμία. Ενδει-
 κτικός και ο τίπος τον τελευταί-
 ου μεγαλαίου: "Ένας κύκλος κλείνει!"

Τα δέματα αυτά, οι ιδέες και οι ελπίδες
 προσηγοροποιήθησαν στο βιβλίο μέσα σ'αυτό δοξασί-
 λους, εγχαρμιά και κινάρα διάγρο αφιέρως
 παραυλίρες. Σε όριόλο κ'άνο είναι ο δευτερευτέ-
 χετος ενάρετος κώδικος μελωδίας Μανόλης,
 ο θαλασσογραφιστής και με πρώτη καρδιά όριόλος
 θερμιασής, καυτελάν Σιδέρη,

ο μεγαλοεργασματολάς του κεντρικού α-
 γού Τζων Πάιδας (Ιωάννης Παπαδόπουλος), όριόλος
 εκδοχέριου μελωδίας, ο φίλος του ^{Μανόλη} τανούτος από την Νέο
 Γιώργης, που ντέμυγε στις δευτέρες βερίνες της Νέας
 Υόρκης, γιαυτό γίμια δέτω στο μέν του άδραυτος, ο όριόλος
 Αδερφελάτος Λάσλο, που με το κεντρικό κεντρικό του
 κέντρο κεντρικό το όριόλο του, η ζίνου φίλος του Μανόλη,
 ο γερμανός Μαξ και ο κεντρικός Ρομάνο και οι ενίο-
 ρες Ρόζα και Λίτ & της ομογένειας του, ^{και} ^{6ε}
 δεύτερο κέντρο η φίλος του Μανόλη, οι τραγιάκι,
 και δαυδούδες του, ταξίγια και οι δαυδοί
 του φίλος στην κέντρο. Είναι ένα δομημένο
 έργο, στοιχείο με από τον κεντρικό
 συνδιοργανιστής.

Μεγάλες είναι και οι διαστάσεις του
κώρου, όπου επιλογίσθησαν η ναύαρχη. Η κώρος
του '50, η Αλεξάνδρεια με την ^{ακρόγεια τότε} ελληνική αρασι-
κία, όπου άρρώλοθεσε το πλοίο του Μανόλη, η
Μαββαρία για Αίγιο, ο Αθανάσιος που δεν αδει-
εύεται, κι ύστερα η Νέα Υόρκη με την ~~Ασφόρα~~, το
Σέντραλ Πάρκ, το Γκρίνουιτς Βίλλετζ, ^{ήδη} ~~ήδη~~
Μενχάλλαν, και εδο ταξίδε της ειδώροφης η Αδωνία,
η Κεφαλονιά κι η Μεσσήνη γύρω από την κώρη.
Μεγάλες σε αδοσάσεις κώρες, όπου μέσα τους ξελι-
γονται με αναδνέον ^α "ειδωδαίες πράξεις"
των ^{πρώτων} ~~πρώτων~~ του έργου. Αυτό το άωωμα των αρχαί-
ων ^α ~~α~~ της ναύαρχης σε ~~τόπους~~ και κώρες
με μεγάλες αδοσάσεις μεταξύ τους ήταν
μια τεχνική σε πανί ^α ~~α~~ αλογογράφου
των ^α ~~α~~ διασεία. Είναι ένα από τους

λόγους ιδού δίνου, ίδου εις λαυίας αυτίς του
κινηματογράφου, και εις "Σερβίνας του
Μαρχάτταν" εις τόνου κι εις χαρ αυτίς α
ΕΠΙΚΟ.

Μια μεγάλη απελί του έργου, ουγαδη
με 'Ελμς Σταυρίδου, εις η επιμνήσει, που
φέρει η απομνηστικα των περιστασιών.
Όλα τα δραχματα και γεγονότα του ζευγι-
γυοται, ^{φαινόνται} στον ανηρώση
αφηνει, και τον ενωσμον του στον κόσμο
του, με μια υποβοηθία του ναλαφέρνει η αυδε-
νή απηρηματιση του. Κι αστό χαλι, αστόκι,
η επιμνήσει, ίδου ποσές φορές μας είδε και η
'Αλκι Ζην, γραφει μίνο για οίη ζέρει, οίη έμσε
οίη έλωσε η ίδια. Η κώδου του '50, η Αξιδόρεια
και η επιμνήσει κοινόβουλα, η ζην των επιμνήσει
και άλλαν μελαναβία εις Νέα Υορκη ^{η κείνη του 30ου} ^{το χωρι του}
κινηματογράφου, απομνηστικα το ιδάισο της ιαβριε
ιδου η επιμνήσει το ζέρει καζά. Γι'αυτό και
δεν χρειάζεσαι καμιά απομνηστικα, κανεί
στιασίδωφια, κανεί επηγαμικό καλαμιάσικα
καλίχοντα, ηνο οσάια, δεν τα χρειάζεσαι αυτά τα
μύθια όητα. Αντίθετα, ήριση για, μέσα από
μια φυσική, ερωτική, αυδή, διήγηση ^{ήπια, αλληλεπιδραστική}
αφηνει ^{και πείρα} τα ιδία να αναμνηστικα και να αναμνη-
στικα τον ανηρώση. Αντιθέτως και η α λ η θ ε σ α
του έργου και, παρά τις διηγιές εξωτερικές
εκμής, μια εσωτερικότητα.

Στην αρχή παρατηρούμε τις "Συρίνες του Μανθάλου" ως πραγματικό μυθολογικό, κι αυτό γιατί περιγράφει τόσο συντακτικές διαμορφώσεις, όπως η ομοιοφωνία και κοινωνική ατέρνη στον κύκλο του 50, η ^{ΠΕΡΟΡΙΑ} ηθική των ναυτικών πάντα ^{εμφορικά} διακρίβια της ειδοχής, οι δώσεις ^{και οι φόροι} των λαοφειλαρχών, η αντήρηση δυνάμεις σε ξένες χώρες και η συμπεριφορά των εργατολόγων, η γυνή σε νοικοκυριά διαβάσια, η δροσιστική των γιτών η αιδεστική των γλυχέων και α' α' α'.

η αδρόσωση σχέσει, στη παραγωγή,

Όπως "Οι Συρίνες του Μανθάλου" είναι μια ίδια ολυσμένη ένα κομμάτι εγκυκλιώ και ανθρώπινο μυθολογικό. Γνώσεις, αλλά ^{αλλά δυνατά} είναι αδύνατα γρηγορούν τον αναγνώστη με εμφωδία, "έλεον και φόρον" για τον ήρωα τον έργον ή ανάβροφα ^{επί} κατά ^{επί} πολλές επιπέσεις, βαθείς ανθρωπιάς και αρετής δου εναλλάσσονται με τις πραγματικές επιπέσεις δεν δυναίμαι δοξα ^{παιδικά} μυθολογικά δου στο διάβα στιά των εργών κρύβει δύναμι τα μάλτα του αναγνώστη, όπως στο κεφ. 15 "Αδίδαμ ζυάθμωι με το λάθος, ή το κεφ. 11 "Η ζωή συνεχίζεται", όπου ο Τζον Πάνας (Γιάννης Παπαδόπουλος) αυτομαρτυρείται ως ο κρητός ερευνητής του Μανθάλου. Τις εγκυκλιές συχνά αρουαγούν οι δυνατές ανιδέσεις.

Δραματικές εμπνές διαδάχονται δράσεις αγάπης, γιγιάς, αγορεύσεις και βαθείς ανθρωπιάς. Στο κεφ. 10 "Όλα Άνω Κάτω" ο Μανόλης ^{στην πράξη του} αδέρτερ αδ' η ευσία δου ποχιά τίσε και φιδανει στο νόσο μπελο των αδέρτερ για επ μην, ενώ στο τέλος του ίδιου κεφαλαίου και στο κεφ. 11 "Η ζωή συνεχίζεται" οι δραματικοί γίδοι ^{δου} φινίτε

τα γινώδια του και τον υόνον παρτί με τούρκι,
 ενώ ο Τζαν Νάδας ^{με τις γραμμές του} ~~αδελφός~~ ^{αδελφός} δίνει το μυρό, λαδρόφι-
 τανόλη από μηδύνει της αληθοφίας,
 ημυρύνει τα δίδυμλά του με το εσθρινό
 γυμνάσιο και του δίνει δουρεία ελα γραφεία
 της μεγάλης, τον κληματογραφική, ελαφριά,
 ενώ ο κάδελόν Σαρόφραδα φέρει τα πρώτα δώρα
 του Μανόλη, στη φάνα με τις γραφεία και
 τ' αδελφία του είναι κύκρο. (δο εσθρινό του λαζιδ)

Το ουναιθυμιακό κέρμα ^{στη μορφή παρτίδα} γδυναίνει
 και η νοσταγγία ^{στη μορφή παρτίδα} ~~αδελφός~~ ^{αδελφός} ο'ολόκρη
 το έργο. Πώς να γίνει αλλιά, αφού είναι ένα βιβλίο
 για τον μελανόσελ;

Το τελευταίο που δέλω να εδουσιάνω
 είναι ότε "Οι Σερβίκε του Μαχάτταν" της
 Έλλη με Ακουρίδου είναι ένα δαιμόιο πέσο
 με βαθιά δαιδαρυμικό χαρακτήρα.
 Χωρίς ότε μια σελυφή να γίνει ^{επενά} δίδυμλά
 ή να υαλαύνει ελα χρείαλα εχόλια του
 εφρημής ^{μετα από την εφρημής} ~~καθημέρα~~ ^{καθημέρα} δραγματικά βιώματα
 στον κρημνό για αξίες. ^{Καθημέρα} ~~ιδέες~~ ^{ιδέες} ~~ιδέες~~
 όλοι δέλωμε να έχουν τα δαιμόια φας.
 Αυτό το δελχάινει, νοτίξω, γιατί κείνη λα
 μεγάλα δέματα της ζωής με ενυφύβηλα,
 ως γήσοι κ'εμφυμικός άνθρωδο, αδέσπε
 ρυφίενη από στερεό-ωδα και ιδεομορφία
 που άρτος "ερακεφίνας" εγγραφέι εδουάν ελα
 κούφια λόγια και στη ενδυμιαλογογία, ίχι
 όφως στην δραγματικού τέρη.

Στο ενυμίο-πορτικό κρημνο της Κύκρου,
 και ειδικότερα κατά την περίοδο 1954-1959, έχει
δω εκκλιόμενοι
και ειδικότερα κατά την περίοδο 1954-1959, έχει
δω εκκλιόμενοι

Θελωτή δάση για τον αντραδοικιακό αυξεσθε-
ρωτικό αγώνα τον 1955-59, καιίζει τους
έγγασ αδοικουράτες, εξαίρει τους αγνωστές,
την εξουδερσία του, κύριον και νύδαι υδερνιγά-
νεια για την ανδρική καταμεγί της. Από
γράμματα των φίλων τα στον ΚΥΠΡΟ...

Συμφωνία
σημαία με τον
εισδία του
καθριανία

Μανόλης πως ο Ηρακλής, ... έμαθε ο
τραυματιστεί θανάσιμα σε μια διαδήλωση που είχαν κά-
νει παιδιά, μαθητές εναντίον των Άγγλων. Τα παιδιά,
λέει, πετούσαν πέτρες κι οι Άγγλοι απάντησαν με πυρο-
βολισμούς στον αέρα. Κανείς δεν ξέρει πώς έπεσε η
σφαίρα στο στήθος του άτυχου Ηρακλή και τον άφησε
στον τόπο.

«Τον θάψαμε σαν ήρωα, Μανόλη. Με την ελληνική
σημαία στο φέρετρό του και τον Εθνικό Ύμνο. Το ση-
κώσαμε όλοι εμείς, οι φίλοι του...»

Ο κλονισμός του Μανόλη ήταν φοβερός. (6.125)

Σ'άλλο σημείο αναφέρει ότι

«Θαύμαζε τους Κυπρίους ο Μίστερ Πάπας, κι αυτό αντα-
νακλούσε πάνω στο Μανόλη.

- Είστε λεβέντικος λαός, βρε Μανόλακη, σαν εμάς τους
Κρητικούς. Ίδια ράτσα είμαστε. Δώστε στους Εγγλέζους να
καταλάβουν, οι κατεργαράιοι. » (6.134)

Κι αλλού, ο Μανόλης

αυτό η εγγραφή
Το ίδιο
αίμα είναι και η
της ζωής και της κοιλίας
της Αμερικής. Δεν είναι μόνο μαύρο ούτε μόνο
αυδρό. Τόσο οι δύσμορες όσο και οι όμορφες
πρεπές της χώρας που γιόρταζαν τον ήρωα του
έργου παρυσία στον δίαση. Ανέμοις και
αρθρομαλαχών ενίοτε τον βραχίονα
δουχείο του έργου, ατέφρα προσηγορίας.
Πλάι σ'αυτά, η Ηλέρα των Ευχαριστιών και γονιέ
του China Town, του Times Square, του Central
Park, του Metropolitan Museum. Κυρίως όμως
μεγαλύτεροι παρακίτες πλάτων ανθρώπων, ίδιος της
Μαδρίτ, η δαμόνις κατακόλιον του ηδονή του εκεί του

κράτισε και μεγάλωσε την αγάπη και την ιδρωτιά του.

Αυτή η αδοξοφροσύνη στο δογματικό και το θανατοφόρο είναι και μια κύρια ελπίδα του κούρμου ήρωα της Έμμυ Ναιονίδου, του Μανόλη. Ο Μανόλης δείχνει κατανόηση για τα παιδιά και ειδικά για τα ξειδέφια των φίλων του Λάτσο και Γιώργη και σαν τους εργαλαμείδες. Ακόμη και για τους αρχαίους μακαρούς της Κύπρου, που είδε στο Μουσείο του Μοναχίου της Νέας Υόρκης, ^{δύσχενα καταστάσεις} για την άδοση της άξιας άστρας.

^κ Λιγάκι τον πείραξε, που όλα αυτά τα θαυμαστά πράγματα, αντί να βρίσκονται στο Μουσείο της Κύπρου, βρίσκονται σ' αυτή τη μακρινή πόλη. Έπειτα όμως σκέφτηκε: Δεν πειράζει, ας τα βλέπουν όλα αυτά οι Αμερικανοί, για να μαθαίνουν πως αυτό το μικρό νησάκι, που πολλοί απ' αυτούς δεν ξέρουν καν πού βρίσκεται, έχει τόσο μεγάλο πολιτισμό. (6.171)

Μα και το λέος της ιστορίας ξειδενά του εφευρόμενα. Ο Μανόλης εδιδέρχει στην Κύπρο ύστερα από ώριμα χρόνια για να δει τον δικό του. Θα γυρίσει όμως πάλι πίσω στην Αμερική για τις αδουδές του στο εναεθελίμιο και τις δουλειά του στον κινιμαλογράφο. Κι έχι φίλο. Το κράν της πρωτοχροιάς του 1959, εκεί στο Times Σαυανε, ο ίδιος μαζεύονται χιλιάδες οι ΝΕΟΙ ΟΡΚΕΣΤΡΟΙ, για να προστάλλουν ιδιαίτερα το κέρσο.

^κ Οι φίλοι του ανταλλάσσαν φιλιά. Τους φίλησε κι αυτός. Για πρώτη φορά ένωθε πως ένα μέρος του εαυτού του άρχισε ν' ανήκει σ' αυτή την πόλη. (6.181)

Είναι αδοξοφροσύνη της δεύτερης διαπίστα. Είναι στο αίθερ των περιεσώτερων μελαρτοών δεύτερης και τρίτης γενιάς.

